

רע"פ 6529/20 - גודלאק רנט א- קאר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6529/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: גודלאק רנט א- קאר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת ב-ע"פ 2426-06-20 מיום 8.9.2020 שניתנה על ידי השופט א' לינדשטראוס

בשם המבקש: עו"ד מוסטפא דיאב

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת (השופט א' לינדשטראוס) בעפ"ת 44885-05-20, עפ"ת 2426-06-20, עפ"ת 2436-06-20 ועפ"ת 2443-06-20, מיום 21.7.2020, בגדרו נדחו ערעורי המבקשת על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (השופט ב' קנדלפת) בתת"ע 2105-05-19, 4790-07-16, 1889-04-19, 1897-04-19, כולן מיום 29.3.2020.

2. המבקשת, חברת השכרת רכבים, הורשעה בהיעדרה בארבעה כתבי אישום שונים המייחסים לה עבירות של נהיגה מופרזת לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: *התקנות*) וסעיף 62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: *הפקודה*); עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, לפי תקנה 71(1) לתקנות וסעיף 62 לפקודה; וכן העמדת רכב על מדרכה, במקום שלא הוסדר להעמדת רכב והחנייתו, לפי תקנה 72(א)(2) לתקנות וסעיף 62 לפקודה.

בגין עבירות אלו, גזר בית משפט השלום על המבקשת קנסות מוגדלים בסכום כולל של 7,000 ש"ח במסגרת ארבעה פסקי דין שונים מימים 5.6.2019; 14.8.2016; ו-15.5.2019.

עמוד 1

3. ביום 29.3.2020, הגישה המבקשת בקשות לביטול ארבעת פסקי הדין שניתנו בעניינה על ידי בית משפט השלום, בטענה כי לא נמסרו לה זימונים לדיונים, ואילולא כן הייתה מתייצבת לדיון.

בית משפט השלום דחה את כל ארבע הבקשות בקובעו, ביחס לכל אחד מהתיקים, כי קיימים בהם אישורים לכך שזימונים לדיונים שהתקיימו נמסרו כדיון, וכי לא נגרם למבקשת עיוות דין המצדיק את ביטול פסקי הדין. בקשות לעיון חוזרבהחלטותאלו, אליהן המבקשת צירפה את פרטי הנהגים שביצעו את העבירות, נדחו אף הן – כולן ביום 30.3.2020.

4. בפסק דינו מיום 21.7.2020, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורי המבקשת על החלטות אלו, בתום דיון שבמסגרתו דן בארבעת הערעורים יחד.

במסגרת זאת, נקבע בין היתר כי קיימים בתיק אישורי מסירה מהם עולה כי הזימונים לדיונים בעניינה של המבקשת נמסרו כדיון לנציגיה, וכי טענות המבקשת אינן נסמכות על כל ראיה שהיא. מנגד, המבקשת לא הציגה נימוק של ממש לכך שלא התייצבה לדיון – ועל כן בדיון דחה בית משפט השלום את בקשותיה לביטול פסקי הדין שניתנו בהעדרה.

טענת המבקשת אשר לפיה נגרם לה עיוות דין מאחר שהעבירות לא בוצעו על ידי גורם מטעמה, אלא על ידי לקוחותיה אשר שכרו את רכביה – נדחתה אף היא. נקבע כי סעיף 229(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 מסדיר מצב עניינים זה ומאפשר להמיר את הקנס על שם מי שנהג ברכב בתוך סד זמנים מוגדר – אולם המבקשת לא עשתה כן.

5. מכאן הבקשה שלפניי.

בבקשתה, טוענת המבקשת כי הזימונים לדיונים שהתקיימו בעניינה בבית משפט השלום לא נמסרו למען הנכון, ועל כן חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 אינה חלה במקרה דנן. לשיטתה, טענה זו מעוררת סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

לצד זאת, טוענת המבקשת כי נגרם לה עיוות דין המצדיק גם הוא מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", שעה שהורשעה בגין עבירות שבוצעו על ידי אחר, ואף הוטל עליה קנס מוגדל.

6. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מענייני של המבקש, או כאשר קיים חשש כי עיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם למבקש(רע"פ 867/18 נתאי נ' מדינת ישראל (4.2.2018)).

עניינה של המבקשת אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

7. טענות המבקשת בנוגע לפרשנותה של חזקת המסירה אינן מעוררות כל סוגיה עקרונית, אלא מתייחסות לשאלות שבעובדה באשר לאופן מסירת הזימונים לדיונים – אשר הוכרעו זה מכבר בהחלטות הערכאות הקודמות.

כידוע, אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, קל וחומר ערכאת הערעור ב"גלגול שלישי", ועל כן לא מצאתי כי יש בטענות המבקשת בעניין זה כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

8. אף איני סבור כי קיים חשש לעיוות דין בעניינה של המבקשת.

סעיף 27 לפקודת התעבורה, מורה כי רואים את בעל הרכב כמי שביצע את עבירת התעבורה שנעברה ברכב, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב.

כפי שהדגיש השופט (כתוארו אז) א' ברק, בעניין מודיעים:

"כאשר לבעל הרכב מספר ניכר של כלי-רכב, יש הנחה, כי בעל הרכב יודע מיהו הנוהג וצריך לדעת לזהותו: עליו לשמור על זהות הנוהג, ואם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב. אחריות זו היא אחריות פלילית-אישית מוחלטת. היא אישית, שכן הבעלים נמצא אחראי בגין מחדליו באי-ידיעה על דבר זהותו של הנוהג ובאי-שמירת רישומים בעניין זה. אין זו אחריות פלילית שילוחית, שכן הבעלים אחראי גם אם אין לו כל קשר עם הנוהג. אכן, הבעלים משתחרר מאחריותו דווקא כאשר בידו לזהות את הנוהג בפועל, גם אם נוהג זה הוא עובד או שלוח. האחריות אינה מבוססת - כפי שהאחריות השילוחית מבוססת - על יחס משפטי, הנראה למשפט כרלוואנטי, בין הבעלים לבין מי שנוהג בפועל" (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 364, 389-390 (1991)).

רציונל זה מתחזק ביתר שאת מקום שמדובר בחברה שכל עיסוקה הוא השכרת רכבים וניתן לצפות כי בידיה מערך מתאים לניטור קנסות המוטלות על שוכרי הרכב והמרתם על כתפי הלקוחות.

משנמנעה המבקשת מלהצביע על זהות הנוהגים ברכביה בפרק הזמן הקבוע בפקודת התעבורה, ולא התייצבה לדיון בעניינה בפני בית המשפט לתעבורה ללא טעם של ממש – איני סבור כי נגרם לה עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

9. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשפ"א (15.10.2020).

ש ו פ ט